

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדָּשׁ בְּרֵאשִׁית-נַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ח - חלק י"ד

קונטרס 824

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

שֵׁעַר הַתְּקוּנִים

כא

לד) בְּדוֹרֵנוּ מִי שְׁאִינוּ עוֹסֵק בְּזֵהַר וְתְּקוּנִים וְכַתְּבֵי הָאֶרֶץ כָּל עֵסֵק תּוֹרָתוֹ הוּא מִן הַשְּׂפָה וְלַחוּץ

א. בְּדוֹר הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן, מִי שְׁאִינוּ עוֹסֵק בְּסֵפֶר הַזֵּהר וְתְּקוּנִים וְכַתְּבֵי מְרֹן הָאֶרֶץ שֶׁהֵם חַיִּים מִמֶּשׁ לְנַפְשׁ, בְּלוּלָה בְּמִקְרָא וּבְמִשְׁנָה וּבְתַלְמוּד וּפּוֹסְקִים, יֵדַע נֶאֱמָנָה שֶׁכָּל תּוֹרָתוֹ שֶׁעוֹסֵק הוּא מִשְׂפָּה וְלַחוּץ, כְּדוֹאָג, וְאֵין לוֹ עֵסֵק בְּחַיִּים וְהָאֶרֶה לְנַפְשׁ, וְהוּא כָּלוּ טְעוּת וְרִמְאוּת, וְאֵינוּ עוֹסֵק בְּתוֹרָה אֲלָא לְהִיּוֹת מְאֻנְשֵׁי שָׂם, לְהִיּוֹת רַב וְרֹאשׁ גְּדוֹל הַדּוֹר וְלְהַשְׁתַּרֵּר עַל הַבְּרִיּוֹת, וְאֵין לוֹ חַיִּים וְלֹא חֵלֶק בְּחַיִּים...

ב. וּבְדוֹר הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן אִי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ שְׂכִינְתָא עֲלֵיוֹנָה אֲלָא עַל יְדֵי הַזֵּהר וְכַתְּבֵי מְרֹן הָרַב חַיִּים וַיִּטָּאֵל בְּלִבָּד שֶׁנֶּאֱמָרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וּבְדוֹר הַזֶּה מִי הָאִישׁ הַחֹפֵץ חַיִּים אוֹהֵב יָמִים מְבֻלֵי לְבָלוֹת יוֹם בְּלִתֵּי קִדְשָׁה לְרֵאוֹת טוֹב עוֹלָם הֵבֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה, יִדְבֵּק בְּסֵפֶר הַזֵּהר וּבְכַתְּבֵי מְרֹן הָרַב חַיִּים וַיִּטָּאֵל בְּלִבָּד שֶׁנֶּאֱמָרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ.

(הֵיכַל הַבְּרָכָה פְּרִשְׁתָּ עֲקֵב ז', י"ט)

וּבְאַמֶּת, בְּעַת לַמּוֹד הַסּוּדוֹת, וּבְפֶרֶט סֵפֶר הַזֵּהר וְהַתְּקוּנִים מְאִיר הַנֶּפֶשׁ.

(נְתִיב מְצוּוֹתֶיךָ קְאָמְאָרְנָא, נְתִיב הַיְחוּד, שְׁבִיל א' אוֹת ב')

לה) לְשׁוֹן הַזֵּהר מְסַגֵּל לְנִשְׁמָה אֶף דְּלֹא יֵדַע מְאִי קְאָמֵר

כְּבָר נוֹדַע גְּדֵל יָקָר תִּפְאָרְתָּ וְגֵדֵל תְּהִלּוֹת סֵפֶר הַיָּקָר וְהַקְּדוּשׁ תְּקוּנֵי זֵהר שֶׁחִבֵּר הַתְּנַנָּא הָאֶלְקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי זָכָר צְדִיק לְבִרְכָה, אֲשֶׁרִי אָדָם שׁוֹמֵעַ לוֹ לְשִׁקֵּד עַל דְּלִתּוֹתָיו יוֹם יוֹם, אֲשֶׁר חֲכָמִים הִגִּידוּ שֶׁאֶף לְשׁוֹנוֹ לְשׁוֹן הַזֵּהב (הַזֵּהר) מְסַגֵּל מְאֹד לְנִשְׁמָה אֶף דְּלֹא יֵדַע מְאִי קְאָמֵר.

(הַסְּכָמַת הָרַב הַקְּדוּשׁ מְאֻפְטָא תְּקוּנֵי זֵהר דְּפוֹס מְעוּבּוֹ)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "יקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירי מי וישנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(לו) סֵפֶר הַתְּקוּנִים הוּא תְּקוּן גְּדוֹל לְנִפְשׁ

לְלַמֵּד כָּל אֶחָד מִחֻבְרֵתָנוּ בְּהַתְמַדָּה סֵפֶר הַתְּקוּנִים, כִּי הוּא תְּקוּן גְּדוֹל לְנִפְשׁ.

(אגרות שומרי אמונים אגרת השם)

(לז) לְלַמֵּד תְּקוּנֵי זֶהָר בְּכָל יוֹם

וְאֵנִי מִצְוָה לְכָל אֶחָד מִהַאֲבָרְכִים לֹמַר אֵיזָה דְּפִים תְּקוּנֵי זֶהָר בְּכָל יוֹם, הַמְּסַגֵּל מֵאֵד לְנִפְשׁ, וְלֹא לְהַתְרַשֵּׁל מִזֶּה חֲלִילָה, כִּי אֵין לְשַׁעַר גְּדוֹל וְעֵצֶם הַטּוֹבָה הַנְּצַמַח מִזֶּה וְיִמְתְּקוּ הַדֵּינִים.

(שם אגרת ט"ו)

(לח) לֹמַר בְּכָל יוֹם כְּמָה דְּפִים תְּקוּנֵי זֶהָר וְיִמְתְּקוּ הַדֵּינִים.

וְתִרְאֶה לֹמַר בְּכָל יוֹם אִם אֶפְשֶׁר קִדְּם הַתְּפִלָּה יוֹתֵר טוֹב כְּמָה דְּפִים תְּקוּנֵי זֶהָר, וְיִמְתְּקוּ הַדֵּינִים בְּעֵזֶרֶת הַשֵּׁם.

(שם כ"ז)

(לט) גְּדוֹל מַעֲלַת לַמוֹד הַזֶּהָר וְהַתְּקוּנִים

סִגְלָה לְהַנְצִל מִגְּאוּוָה, לְהַרְבּוֹת בְּלִמּוּד זֶהָר הַקְּדוֹשׁ, בְּדוּק וּמְנִסָּה.

(ספרי יראים)

לְאַהֲבֵי בְּנֵי יְדִיד נִפְשֵׁי, נִפְשֵׁי קְשׁוּרָה בְּנִפְשׁוֹ וְכוּ', וְכַעַת בְּאַתִּי בְּמִכְתָּב שֶׁשִּׁכַּחְתִּי לְדַבֵּר עִמָּךְ קִדְּם נְסִיעֵתִי שֶׁתְּחִיל לֹמַר תְּקוּנֵי הַזֶּהָר הַקְּדוֹשׁ וְכוּ'.

(ספר בית אהרן דף קמ"ט, מכתבים קדש, מהרב הקדוש אדמו"ר רבי אהרן זכר צדיק לברכה)

וְיִקְמוּ לְצַחֵק. מַה לְהֵלֵךְ עֲבוּדָה וְזָרָה - אִף כִּי פֶּאֶן עֲבוּדָה וְזָרָה, וּבִאֲוֹתָהּ הַשְּׁעָה הִיָּה רָשָׁע, אִם כֵּן, בְּמַה נִּבְאָר (ש) בְּאֲשֶׁר הוּא שָׁם?
אָמַר מֵאוֹתוֹ שֶׁפִּסְקֵנוּ בְּמִשְׁנֵה שְׁלֵנוּ, שְׁאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵין בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה דְּנִים אֶת הָאָדָם עַד שִׁיְהִיָּה בֶן עֲשָׂרִים שָׁנָה, וּבֵית דִּין שֶׁל מִטָּה - מִשְׁלֵש עֲשָׂרָה שָׁנִים וּמַעְלָה. וְיִשְׁמַעְאֵל בִּאֲוֹתָהּ הַשְּׁעָה לֹא הָיָה בֶן עֲשָׂרִים שָׁנָה, וּלְפִיכֹף לֹא דְנוּהוּ, שְׁחָרִי הָיָה רְאוּי לְעָנֵשׁ, אֲלֵא שְׂמִיּוֹ הֵם שְׁלֵא חִיבֵיהוּ וְהִינּוּ מַה שְּׁכַתּוּב בְּאֲשֶׁר הוּא שָׁם, בְּיָמִים שֶׁהוּא שָׁם.

אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, וְהָרִי רְאוּנוּ עֲלֵם שְׂאִינוּ בֶן עֲשָׂרִים, וְהוּא טוֹב וְקוֹרָא וְשׁוֹנָה וּמַת. מִי סִלַּק אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם? אִם תֹּאמַר בְּחֻטְאֵי אָבִיו - לֹא, שֶׁהֵנָּה הוּא מִי"ג וּמַעְלָה. וְאִם תֹּאמַר בְּחֻטְאֵיו - הָרִי אִינוּ בֶן עֲשָׂרִים שָׁנָה!

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִשָּׁל לְמָה הַדְּבָר דּוֹמֵה? לְמַלְךְ שֶׁהָיָה לוֹ פְּרָדָס, וְיּוֹם אֶחָד נִכְנַס לְטִיֵּל בְּאוֹתוֹ פְּרָדָס, וְרָאָה שׁוֹשְׁנִים קְטַנִּים צוֹמְחִים בְּתוֹכוֹ, וְהָיָה עוֹלָה רִיחַם לְפָנָיו שְׂאִין כְּמוֹתָם בְּעוֹלָם. אָמַר הַמֶּלֶךְ, אִם עֲכָשׂוּ כְּשֵׁהֶם קְטַנִּים כֹּה, כְּשִׁיגְדְלוּ עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

וְאָחַר יָמִים נִכְנַס בְּאוֹתוֹ פְּרָדָס, וְהָיָה חוֹשֵׁב שִׁימְצָא אוֹתָם הַשׁוֹשְׁנִים שֶׁנִּתְּנוּ רִיחַ בְּתַחֲלָה, כְּשֶׁהָיוּ קְטַנִּים וּמַעֲלִים רִיחַ, גְּדוּלִים וְטוֹבִים עֲתָה וְיִהְיֶה מֵהֶם. כִּינּוּן שֶׁהַשְּׂגִיחַ בָּהֶם, רָאָה שֶׁהֵם יִבְשִׁים בְּלֹא רִיחַ, וְכַעַס. אָמַר, אֵלּוּ בְּתַחֲלָה, כְּשֶׁהָיוּ לַחִים וְטוֹבִים וּמַעֲלִים רִיחַ, לְקַטְטִים, הִיִּיתִי נִהְנֶה בָּהֶם. עֲכָשׂוּ בְּמָה אֶהְנֶה? הָרִי יִבְשִׁים הֵם.

לְשָׁנָה הָאַחֲרַת נִכְנַס הַמֶּלֶךְ לְפְרָדָס, וְרָאָה שׁוֹשְׁנִים קְטַנִּים

מַה לְהֵלֵךְ עֲבוּדָה זָרָה, אִף כִּי פֶּאֶן עֲבוּדָה זָרָה. וּבִהֵיחָא שְׁעֵתָא רָשָׁע הָוָה, אִם כֵּן בְּמֵאֵי נוֹקִים בְּאֲשֶׁר הוּא שָׁם.

אָמַר מַה הוּא דְּגִזְרָנָא בְּמַתְנִיתִין דִּילָן, דְּאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵין בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה דְּנִין אֶת הָאָדָם, עַד שִׁיְהִיָּה בֶן עֲשָׂרִים שָׁנָה. וּבֵית דִּין שֶׁל מִטָּה, מִתְּלִיסַר שָׁנִים וּלְמַעְלָה. וְיִשְׁמַעְאֵל בִּהֵיחָא שְׁעֵתָא, לֹא הָוָה בֶּר עֲשָׂרִים שָׁנָה, וּלְפִיכֹף לֹא דְנוּהוּ, דְּהָא רְאוּי הָיָה לְעוֹנָשָׂא, אֲלֵא דִיוֹמוּהִי הוּא דְלֹא חִיבֵיהוּ, וְהִינּוּ דְכַתִּיב, בְּאֲשֶׁר הוּא שָׁם, בְּיוֹמִין דְּהוּא שָׁם.

אָמַר רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל, וְהָא חֲזִינָן רַבִּיא דְלִיתִיהּ בֶּר עֲשָׂרִים, וְהוּא טוֹב וְקוֹרָא וְשׁוֹנָה וּמַת, מֵאֵן סִלַּק לִיה מַעְלָמָא. אִי תִימָא בְּחוֹבִיָּה דְאָבוּהּ. לֹא. דְּהָא אִיהוּ מִתְּלִיסַר וּלְעִילָא. וְאִי תִימָא בְּחוֹבִין דִּידִיהּ, הָא לִיתִיהּ בֶּר עֲשָׂרִים שָׁנָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִשָּׁל לְמָה הַדְּבָר דּוֹמֵה, לְמַלְךְ שֶׁהָיָה לוֹ פְּרָדָס, וְיּוֹם אֶחָד נִכְנַס לְטִיֵּיל בְּאוֹתוֹ פְּרָדָס, וְרָאָה שׁוֹשְׁנִים קְטַנִּים צוֹמְחִים בְּתוֹכוֹ, וְהָיָה עוֹלָה רִיחַם לְפָנָיו שְׂאִין כְּמוֹתָם בְּעוֹלָם, אָמַר הַמֶּלֶךְ, אִי עֲכָשׂוּ כְּשֵׁהֶם קְטַנִּים כֹּה, כְּשִׁיגְדְלוּ עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

וְאָחַר יָמִים נִכְנַס בְּאוֹתוֹ פְּרָדָס, וְהָיָה חוֹשֵׁב שִׁימְצָא אוֹתָם הַשׁוֹשְׁנִים שֶׁנִּתְּנוּ רִיחַ בְּתַחֲלָה כְּשֶׁהָיוּ לַחִים וּקְטַנִּים וּמַעֲלִים רִיחַ, גְּדוּלִים וְטוֹבִים עֲתָה, וְיִהְיֶה מֵהֶם. כִּינּוּן שֶׁהַשְּׂגִיחַ בָּהֶם, רָאָה שֶׁהֵם יִבְשִׁים בְּלֹא רִיחַ. וְכַעַס, אָמַר, אֵלּוּ בְּתַחֲלָה כְּשֶׁהָיוּ לַחִים וְטוֹבִים וּמַעֲלִים רִיחַ, לְקַטְטִים, הִיִּיתִי נִהְנֶה בָּהֶם, עֲכָשׂוּ בְּמָה אֶהְנֶה, הָא יִבְשִׁים הֵם.

לְשָׁנָה הָאַחֲרַת, נִכְנַס הַמֶּלֶךְ בְּפְרָדָס, וְרָאָה

שׁוֹשְׁבֵי קְטָנִים וְנוֹתְנִים רִיחַ, אָמַר הַמֶּלֶךְ, לְקַטּוֹ אוֹתָן עֲכָשׂוּ, וְאַהֲנֶה בָהֶן, קוֹדֵם שְׂיִבְשׂוּ, כְּמוֹ שֶׁעָשׂוּ קֹדֵם לָכֵן.

כִּךְ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רוֹאֶה בְּנֵי אָדָם קְטָנִים, וְנוֹתְנֵי רִיחַ, וְהַפֵּל גְּלוּי לְפָנָיו, וְרוֹאֶה שְׁעֵתִידִין לְהִרְשִׁיעַ, וְיִהְיֶה חֲשׁוּבִים כְּקֶשׁ יָבֵשׁ, וּמְקַדִּים לָהֶם חֶסֶד, כְּדִי לִיהְנוֹת בָּהֶם בְּגַן עֵדֶן, וְעֲכָשׂוּ פְשָׁהֶם טוֹבִים, מְסַלְקֵן מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, לִיתֵן לָהֶם שְׂכָר טוֹב בְּעוֹלָם הַבָּא. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (שׁה"ש ו' ג') אֲנִי לְדוֹדֵי וְדוֹדֵי לִי הִרְוַעַה בְּשׁוֹשְׁבֵי, הַמְּנַהִיג עוֹלָמוֹ פְּעֻנֵין שׁוֹשְׁבִים.

אָמַר רַבִּי אַבְהוֹ, אֲנָא מְסִייעַ לָהּ דְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, דְּהָא חֲזִינָן כְּהָא גְּוֹנָא דְעַבִּיד הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִרְבְּעָם בֶּן נֶבֶט, דְּכַד הָוֵה רַבִּיא הָוֵה זַפְאֵי וְטַב. דְּתַנּוּ, מֵאֵי דְכַתִּיב, (מ"א י"א כט) וּשְׁנִיחָם לְבָדָם בְּשָׂדֵה, מְלַמֵּד שְׁשִׁקוּלִים הֵם בְּצַדְקוֹתָם וּבְזִכּוֹתָם מִכָּל יִשְׂרָאֵל.

אָמַר ר' בְּרַכְיָה, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפַמְלִיא שְׁל מַעְלָה, רִיחוּ שְׁל יִרְבְּעָם עוֹלָה לְפָנָיו, וְאֲנִי רוֹצֶה לְסַלְקוֹ מִן הָעוֹלָם עֲכָשׂוּ, כְּשִׁישׁ בּוֹ רִיחַ. אָמְרוּ לְפָנָיו, רַבּוֹנוּ שְׁל עוֹלָם, אֲתָה דִינָן אָמַת, אִם עֲכָשׂוּ הוּא כֵן, כָּל שְׁפָן כְּשִׁיגְדֵל. אָמַר לָהֶם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנָיו שְׁיַעֲשֶׂה הִרַע בְּעֵינָיו. אָמְרוּ לְפָנָיו, רַבּוֹנוּ שְׁל עוֹלָם, אִם לְפָנָיו גְּלוּי, לָנוּ וְלְפָנָיו כָּל הָעוֹלָם מִי גְלוּי. הַנִּיחוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

מַה כְּתִיב (מ"א יב כח) וַיִּוְעֵץ הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ שְׁנֵי עֲגָלֵי זָהָב, חֲטָא וְהַחֲטִיא. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אָמַר לָהֶם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא אֲמַרְתִּי לָכֶם שְׁאֲנִי רוֹצֶה לְסַלְקוֹ מִן הָעוֹלָם קוֹדֵם זֶה, חֲבַל דְּעַבִּידַת כֵּן.

נוֹתְנִים רִיחַ. אָמַר הַמֶּלֶךְ, לְקַטּוֹ אוֹתָן עֲכָשׂוּ, וְאַהֲנֶה בָהֶן קֹדֵם שְׂיִבְשׂוּ, כְּמוֹ שֶׁעָשׂוּ קֹדֵם לָכֵן. כִּךְ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רוֹאֶה בְּנֵי אָדָם קְטָנִים וְנוֹתְנִים רִיחַ, וְהַפֵּל גְּלוּי לְפָנָיו, וְרוֹאֶה שְׁעֵתִידִים לְהִרְשִׁיעַ וְיִהְיֶה חֲשׁוּבִים כְּקֶשׁ יָבֵשׁ, וּמְקַדִּים לָהֶם חֶסֶד, כְּדִי לִיהְנוֹת בָּהֶם בְּגַן עֵדֶן, וְעֲכָשׂוּ פְשָׁהֶם טוֹבִים, מְסַלְקֵם מִן הָעוֹלָם הַזֶּה לִתֵּן לָהֶם שְׂכָר טוֹב לְעוֹלָם הַבָּא. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (שיר"ו) אֲנִי לְדוֹדֵי וְדוֹדֵי לִי הִרְוַעַה בְּשׁוֹשְׁבִים, הַמְּנַהִיג עוֹלָמוֹ פְּעֻנֵין שׁוֹשְׁבִים.

אָמַר רַבִּי אַבְהוֹ, אֲנִי מְסִייעַ לָהּ דְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, שְׁהִירֵי רִאֲיָנוּ כְּמוֹ זֶה שֶׁעָשָׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִרְבְּעָם בֶּן נֶבֶט, שְׁכַשְׁתִּיהָ עֲלֵם הִי צַדִּיק וְטוֹב, שְׁשִׁינּוּ, מַה שְׁכַתוּב וּשְׁנִיחָם לְבָדָם בְּשָׂדֵה, מְלַמֵּד שְׁשִׁקוּלִים הֵם בְּצַדְקוֹתָם וּבְזִכּוֹתָם מִכָּל יִשְׂרָאֵל.

אָמַר רַבִּי בְּרַכְיָה, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אָמַר הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפַמְלִיא שְׁל מַעְלָה: רִיחוּ שְׁל יִרְבְּעָם עוֹלָה לְפָנָיו, וְאֲנִי רוֹצֶה לְסַלְקוֹ מִן הָעוֹלָם עֲכָשׂוּ, כְּשִׁישׁ בּוֹ רִיחַ. אָמְרוּ לְפָנָיו: רַבּוֹנוּ שְׁל עוֹלָם, אֲתָה דִינָן אָמַת, אִם עֲכָשׂוּ הוּא כֵן - כָּל שְׁפָן כְּשִׁיגְדֵל. אָמַר לָהֶם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנָיו שְׁיַעֲשֶׂה הִרַע בְּעֵינָיו. אָמְרוּ לְפָנָיו: רַבּוֹנוּ שְׁל עוֹלָם, אִם לְפָנָיו גְּלוּי - לָנוּ וְלְפָנָיו כָּל הָעוֹלָם מִי גְלוּי? ! הַנִּיחוּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

מַה כְּתוּב? וַיִּוְעֵץ הַמֶּלֶךְ וַיַּעַשׂ שְׁנֵי עֲגָלֵי זָהָב, חֲטָא וְהַחֲטִיא. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה אָמַר לָהֶם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: לֹא אֲמַרְתִּי לָכֶם שְׁאֲנִי רוֹצֶה לְסַלְקוֹ מִן הָעוֹלָם קֹדֵם זֶה? ! חֲבַל שְׁעֵשִׂיתִי כֵן.

בא אביה בנו, והיה עושה טוב
כְּשֶׁהָיָה קָטָן. ומה טוב היה
עושה? אמר רבי יוסי אמר רבי
חנינאי: עולי הרגל היו עולים על
ידו שלא מדעת אביו. ראה
הקדוש ברוך הוא שהוא טוב,
וסלקו מהעולם קדם ימיו, כדי
לעשות חסד עמו ולהנחילו
לעולם הבא קדם שיבאיש ריחו,
וזהו החסד שעשה הקדוש ברוך
הוא עם בריותיו.

כך חנוך, בעוד שהיה צדיק
והדור כלו חייבים רשעים, ראה
הקדוש ברוך הוא, שאם יניחיהו
ילמד ממעשיהם, וסלקו קדם
זמנו מן העולם, קדם שיבאיש
ריחו. זהו שכתוב (בראשית) ואיננו
כי לקח אתו אלהים. פלומר,
ואיננו בעולם הזה למלאת ימיו,
כי לקח אתו אלהים קדם זמנו
לעשות עמו חסד להנחילו חיי
העולם הבא.

ויראו בני האלהים את בנות
האדם (שם). מי הם בני האלהים?
רבי ירמיה אמר, גדולי הדור.
שהיו אבותיהם גדולי הדור ולא
היו מוחים בידם.

למדנו, זקן בפית - סימן טוב
בפית, צדיק בדור - סימן טוב יש
בעולם. ששינוי, הקדוש ברוך
הוא מטיל אימת הדין והמנהיג
על בני אדם, שכל זמן שאימת
הדין על הדור, בידוע שהוא
צדיק והם צדיקים. נטלה אימתו
מבני אדם - הוא רשע, והם יותר
ממנו.

ובא הפתוב להורות, (בראשית ה' ד)
הנפלים היו בארץ - אלו אדם
ואשתו, שהם היו שנפלו בארץ
בלא אב ואם. ולמה נקראו
נפילים? שנפלו ממעלתם שהיה
להם. פלומר, נפלים הם מכמות
שהיו כבר, נפלים הם על שנטרדו
מגן עדן ולא חזרו לשם.

בא אביה בנו, והיה עושה טוב כשהיה קטן,
ומה טוב היה עושה, אמר רבי יוסי אמר
רבי חנינאי, עולי הרגל היו עולים על ידו,
שלא מדעת אביו. ראה הקדוש ברוך הוא
שהוא טוב, וסלקו מהעולם קדם ימיו, כדי
לעשות חסד עמו, ולהנחילו לעולם הבא,
קדם שיבאיש ריחו, וזהו החסד שעשה
הקדוש ברוך הוא עם בריותיו.

כך חנוך, בעוד שהיה צדיק, והדור כלם
חייבין, ראה הקדוש ברוך הוא, שאם
יניחיהו ללמוד ממעשיהם, וסלקו קדם זמנו
מן העולם, קדם שיבאיש ריחו. הדא הוא
דכתיב, ואיננו כי לקח אתו אלהים, פלומר,
ואיננו בעולם הזה, למלאות ימיו, כי לקח
אותו אלהים קדם זמנו, לעשות עמו חסד
להנחילו חיי העולם הבא.

ויראו בני האלהים את בנות האדם. מאן אינון
בני האלהים. ר' ירמיה אמר, גדולי
הדור, שהיו (דף כו ע"א) אבותיהם גדולי הדור,
ולא היו מוחין בידם.

תנאי, סבא בביתא, סמנא טבא בביתא. צדיקא
בדרא, סימנא טבא הוי בעלמא. דתנן,
הקדוש ברוך הוא מטיל אימת הדין והמנהיג
על בני אדם. דכל זמן שאימת הדין על הדור,
בידוע שהוא צדיק, והם צדיקים. ניטלה
אימתו מבני אדם, הוא חייב, והם יותר ממנו.

ובא הפתוב להורות, הנפילים היו בארץ, אלו
אדם ואשתו, שהם היו שנפלו בארץ,
בלא אב ואם. ולמה נקראו נפילים. שנפלו
ממעלתם שהיה להם. פלומר, נפלים הם
מכמות שהיו כבר. נפלים הם, על נפילים
שנטרדו מגן עדן, ולא חזרו לשם.

על כן חזרה תורה ואמרה, אלו היו בארץ, שהיתה אימתם על כל הבריות, ולא מנעו בני הדור מלעשות עבירות. ומי הם אותם העוברים העבירות. גדולי הדור, אנשי השם, שהיו גדולים בדור. אמר רבי פנחס, מפאן משמעותו דקרא, דכתיב הנפילים היו בארץ בימי ההם, להם המניעה למנוע עצמן מהעבירות בשבילם, ולא מנעו, ולעניניהם ממש באים אל בנות האדם בזנות, וילדו להם. ומי היו אותם הנפילים שהיו בדור? אותם הגבורים שלא נראה בדור כמותם. אנשי השם: שם הידוע שקרא להם הקדוש ברוך הוא, דכתיב ויקרא את שמם אדם.

אמר רבי חנינא לרב הונא מה דאמר בני האלהים. על שם שנבראו משם זה, דכתיב ויברא אלהים את האדם. ויהי היום ויבואו בני האלהים וכו'. אמר רבי שמעון בן לקיש, הוא שטן, הוא יצר הרע, הוא מלאך המות. אמר רבי יהודה, אותו היום, יום של ראש השנה היה. יום שיש לכל אדם לחזור למוטב, וכף תראה, אין דרכו של יצר הרע לקטרג, אלא בשעה שהאדם רוצה לחזור למוטב. ברוך יי' לעולם ואמן. ומלוך יי' לעולם ואמן. (דף טו ע"א).

על כן חזרה התורה ואמרה, אלו היו בארץ, שהיתה אימתם על כל הבריות, ונעדרו היו קנינים, ולא מנעו בני הדור מלעשות עבירות. ומי הם אותם העוברים העבירות? גדולי הדור, אנשי השם, שהיו גדולים בדור.

אמר רבי פנחס, מפאן משמעות הפסוק, שכתוב (שם) הנפילים היו בארץ בימי ההם, להם המניעה למנוע עצמם מהעבירות בשבילם ולא מנעו, ולעניניהם ממש באים אל בנות האדם בזנות וילדו להם. ומי היו אותם הנפילים שהיו בדור? אותם הגבורים שלא נראה בדור כמותם. אנשי השם - שם הידוע שקרא להם הקדוש ברוך הוא, שכתוב (שם ה) ויקרא את שמם אדם.

אמר רבי חנינא לרב הונא, מה שאמר בני האלהים, על שם שנבראו משם זה, שכתוב (שם א) ויברא אלהים את האדם. ויהי היום ויבואו בני האלהים כו' (א"ב א). אמר רבי שמעון בן לקיש, הוא שטן, הוא יצר הרע, הוא מלאך המות. אמר רבי יהודה, אותו היום, יום של ראש השנה היה, יום שיש לכל אדם לחזור למוטב. וכף תראה, אין דרכו של יצר הרע לקטרג, אלא בשעה שהאדם רוצה לחזור למוטב. ברוך ה' לעולם ואמן. ומלוך ה' לעולם ואמן.

פְּרִשְׁתָּ נח

ורבי חזקיהו אמר, אשרי חלקם של ישראל, שהקדוש ברוך הוא רצה בהם, ונתן להם תורה קדושה, והזהיר אותם ונתן להם עצה להשמר ממעלה ומטה כדי שלא ישלט בהם - רק הקדוש ברוך הוא לבדו, והם יודעים לדחות מהם את כל המקטרגים

פְּרִשְׁתָּ נח

ר' חזקיה אמר, זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ויהב לון אורייתא קדישא, ואזהר לון, ויהב לון עיטא, לאסתמרא מעילא ותתא, בגין דלא ישלוט בהו בר קודשא בריך הוא בלחודוי. ואינון ידעין לדחייא מנייהו כל מקטרגין, וכל

וְכַל הַמַּחְבְּלִים כְּדִי שִׁיחִיו חֶלֶק
גִּזְלוּ וִירְשָׁתוֹ, כִּמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים
טו) כִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל
נִחְלָתוֹ.

בֹּא וּרְאֵה, בַּיּוֹם שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב בְּדִין עַל
הָעוֹלָם, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם נִכְנָסִים
בְּחֻשְׁבוֹן, וְאֵין מִי שֶׁלֹּא נִכְנָס
בְּחֻשְׁבוֹן, וְסִפְרֵי חַיִּים וּמְתִים
נִפְתָּחִים בַּיּוֹם הַהוּא.

וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְשׁוּם שֶׁרָצָה
בָּהֶם, נָתַן לָהֶם עֲצָה לְהִנְצֵל מִכָּל
הַמְקַטְרָגִים שֶׁלְמַעַלָּה שֶׁמְתַמְנִים
בְּכָל זְמַן שֶׁהֵדִין שׁוֹרֵה בְּעוֹלָם.
בַּיּוֹם הַזֶּה מְזַדְמָנִים יִשְׂרָאֵל
לְעוֹרֵר עֲלֵיהֶם רַחֲמִים, וּבַמָּה?
בְּשׁוֹפָר.

שֶׁהַקוֹל הַזֶּה שִׁיּוּצָא עוֹלָה לְמַעַלָּה
וּמְעוֹרֵר אֶת הַשׁוֹפָר שֶׁלְמַעַלָּה. אֲזַי
מְתַעוֹרְרִים רַחֲמִים מִמְקוֹמָם,
וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָם מִכִּסֵּא
הַדִּין וַיּוֹשֵׁב בְּכִסֵּא רַחֲמִים, וְחָס
עַל יִשְׂרָאֵל, וְלֹא נִתְּנָה רְשׁוּת
לְמַקְטְרָג עֲלֵיהֶם.

וַיִּשְׂרָאֵל שָׁבִים בְּתַשׁוּבָה לִפְנֵי
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְתוֹקְעִים
שׁוֹפָר וּמְעוֹרְרִים רַחֲמִים, שֶׁהָרִי
הַקּוֹל הַהוּא שִׁיּוּצָא הוּא
הַתַּעוֹרְרוּת שֶׁל רַחֲמִים, וְאֲזַי
הַמַּלְשִׁין לֹא יִכּוֹל לַעֲמֹד לִפְנֵי כִּסֵּא
הַרַחֲמִים, שֶׁהָרִי לֹא בָא מִן אוֹתוֹ
הַצֵּד, וְלֹא נִמְצָא קִטְגוֹר.

בַּיּוֹם הַכַּפּוּרִים, שֶׁהוּא חֲתִימַת
הַדִּין, וְעוֹמְדִים יִשְׂרָאֵל בְּקִדְשׁת
רַבּוּנָם בַּיּוֹם הַהוּא כְּדִי שֶׁלֹּא יִקְרַב
הַמַּלְשִׁין לְמַקְדָּשׁ, נּוֹתְנִים לוֹ
שְׁעִיר שְׂבִיָּא מִצֵּד שֶׁל רוּחַ
הַטְּמָאָה, וְהוּא טְמֵא, וְרוּחַ
הַטְּמָאָה נִהְיֶית מִמֶּנּוּ, וְהוּא
מִתְעַסֵּק בּוֹ, וְלֹא קָרַב לְמַקְדָּשׁ
לְטֵמֵא. וְאֲזַי הַפְּגִים מְאִירוֹת,
וַיִּשְׂרָאֵל נִצּוּלִים מִמֶּנּוּ.

בְּזִמְנָן אַחֵר, כְּשֶׁרַבִּים חֻטְּאֵי בְּנֵי
הָאָדָם, הַמַּלְשִׁין הַזֶּה בִּשְׁעָה

קִטְסִירִין, בְּגִין דִּיהוֹן חוֹלְקָא דְעַדְבֵיהּ
וְאַחֲסִנְתֵיהּ, כְּמָה דְאֵת אָמֵר (דברים לב ט) כִּי חֶלֶק
ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נִחְלָתוֹ.

הָא חֲזִי, בְּיוֹמָא דְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוּא יְתִיב בְּדִינָא עַל עֲלָמָא, וְכָל בְּנֵי עֲלָמָא
עֲאֵלִין לְחוּשְׁבָנָא, וְלֹא אֵית מָאן דְלֹא עֲאֵל
בְּחוּשְׁבָנָא. וְסִפְרִין דְחַיִּין וּמְתִין פְּתִיחִין בְּהַהוּא
יוֹמָא.

וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגִין דְאֵתְרַעֵי בְּהוּ, יְהִיב לוֹן
עֵיטָא לְאַשְׁתְּזָבָא מִכָּל מְקַטְרָגִין
דְלַעֲיֵלָא, דְאֵינּוּן אֲתַמְנָן בְּכָל זְמַנָּא דְדִינָא
שְׂרִיָּא עַל עֲלָמָא. בְּהַאי יוֹמָא אַזְדַּמְנָן יִשְׂרָאֵל
לְאַתְעָרָא רַחֲמֵי עֲלֵיהוּ. וּבַמָּה. בְּשׁוֹפָר.

דְהָא קָלָא דְנִפְיָק, סְלִיק לְעֵילָא, וְאַתְעָר שׁוֹפָר
דְלַעֲיֵלָא. כְּדִין מְתַעֲרֵי רַחֲמֵי מְאַתְרִיָּהוּ.
וְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא קָם מְפּוֹרְסִיָּא דְדִינָא וְיְתִיב
בְּכוֹרְסִיָּא דְרַחֲמֵי, וְחַיִּים עֲלֵיהוּ דִישְׂרָאֵל, וְלֹא
אֲתֵיָּהִיב רְשׁוֹ לְמַקְטְרָגָא עֲלֵיהוּן.

וַיִּשְׂרָאֵל תִּיָּיב בְּתִיּוּבְתָא קָמֵי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ
הוּא, וְתַקְעֵי שׁוֹפָר, וְאַתְעָרוּ רַחֲמֵי.
דְהָא הַהוּא קָלָא דְנִפְיָק, אֲתַעֲרוּתָא דְרַחֲמֵי
אִיהוּ. וְכְדִין, דְלִטּוֹרָא לֹא יִכִּיל לְקוּיָמָא קָמֵי
כּוֹרְסִיָּא דְרַחֲמֵי. דְהָא לֹא אֲתִי מַהֵהוּא סְטָרָא,
וְלֹא אֲשַׁתְּכַח קְטִיגוֹרָא.

בְּיוֹמָא דְכַפּוּרִי, דְאִיהוּ חֲתִימָא דְדִינָא, וְקוּיָמֵי
יִשְׂרָאֵל בְּקִדְוֶשְׁתָּא דְמְאִרִיָּהוּן. בְּהַהוּא
יוֹמָא, בְּגִין דְלֹא יִקְרַב דְלִטּוֹרָא לְמַקְדָּשָׁא,
יְהִיבִין לֵיהּ שְׁעִיר, דְאֵתִי מְסִטְרָא דְרוּחָא
מְסִאָבָא, וְהוּא מְסִאָבָא, וְרוּחָא מְסִאָבָא אֲתַהֲנִי
מִיָּנִיָּה, וְהוּא אֲתַעֲסֵק בֵּיהּ, וְלֹא קָרַיב לְמַקְדָּשָׁא
לְסִאָבָא. וְכְדִין אֲנִפִין נְהִירִין, וַיִּשְׂרָאֵל
אֲשַׁתְּזִיבוּ מִנֵּיהּ.

בְּזִמְנָא אַחֵרָא כַּד סְגִיאוּ חוּבֵי בְּנֵי נֶשָׂא, הָאִי

שהדין מתעורר על חטאי העולם, אז הוא בא ונמצא כמקטרג לפני הקדוש ברוך הוא, ונטמא המקדש, וכל הפנים עצובות, והדין נמצא. ועל זה (בראשית) קץ כל בשר בא לפני. לפני ודאי, לבקש על חטאי בני העולם, שהם גרמו.

בא וראה, כל אדם שיעשה וישמר את מצוות התורה, הנשמה שמורה בגופו, שהוא תבה, ולא יענש, ולא ישלט עליו מלאך המות. וכל אדם שאינו שומר ולא מקים מצוות התורה ועובר עליה, אז מלאך המות ישלט עליו.

בא וראה, התבה היא הגוף. נח ואשתו - י"ה. שם ואשתו - ר"ה. ונעשה השם מלא. יהו"ה אחד - יפת ואשתו. י"ה - חם ואשתו, והם פדגמא זו.

וזה (שם) ויאמר אלהים לנח, אלהים זו שכינה, קץ כל בשר וגו'. (שם) צהר תעשה לתבה - זהו הסוד של הגוף. אתה ובניך וגו' - גברים לחוד ונשים לחוד. (שם) ויעש נח - זו ברית קדש. ככל אשר צוה אתו אלהים - זו שכינה. (שם ב) ויאמר ה' לנח - כאן מדת הרחמים.

ומן הבהמה אשר לא טהרה היא שנים איש ואשתו, שהרי היא מצד הטמאה, ועל זה אמר (מיכה ה) והאבדתי ואסתפל שאין בו אלא שנים, ואין בהם שבועה שבעה, כמו שכתוב בעוף השמים, ארבע עשרה זכר ונקבה, לחיות זרע על פני כל הארץ. (שם א) שנים שנים באו וגו'. הסתפל וראה, על מה שאמר בראשונה ומן הבהמה אשר לא טהרה היא, ואחר כך שנים שנים.

אמר רבי יהודה, בא וראה, אין לך בכל לילה ולילה שלא תצא

דלטורא, בשעתא דדינא איתער על חובי עלמא, פדין איהו אתי ואשתכח מקטרגא קמי קודשא ברוך הוא, ואסתאב מקדשא, וכל אנפין עציבין, ודינא אשתכח. ועל דא קץ כל בשר בא לפני. לפני ודאי, למתבע על חובי בני עלמא, דאינון גרמו.

(עוד לפרשת נח)

הא חזי, פל בר נש דייעבד וינטר פיקודי אורייתא, נשמתא אסתמרא בגופיה, דאיהו תיבה, ולא אתענש, ולא ישלוט עליה מלאך המות. וכל בר נש דלא נטיר ולא קיים פקודי אורייתא, ואעבר עליה, מלאך המות פדין ישלוט עליה.

הא חזי, תיבה, איהו גופא. נח ואשתו, י"ה. שם ואשתו, ר"ה. ואתעביד השם מלא, יהו"ה אחד. יפת ואשתו, י"ה. חם ואשתו, ואינון פדוגמא דא.

ודא ויאמר אלהים לנח. אלהים, דא שכינתא, קץ כל בשר וגו'. צהר תעשה לתיבה, דא איהו רזא דגופא. אתה ובניך וגו', גוברין לחוד, ונשין לחוד. ויעש נח, דא ברית קדישא. ככל אשר צוה אתו אלהים, דא שכינתא. ויאמר ה' לנח, הכא מדת רחמים.

ומן הבהמה אשר לא טהורה היא שנים איש ואשתו, דהא היא מסטרא דמסאבא, ועל דא אמר, (מיכה ה ט) והאבדתי ואסתפל דלית ביה, אלא תרין, ולא אית בהון שבועה שבועה, פמה דכתוב, בעוף השמים, ארבע סרי דכר ונוקבא, לחיות זרע על פני כל הארץ. שנים שנים באו וגו' אסתפל וחמא, על מה דאמר בקדמיתא ומן הבהמה אשר לא טהורה היא, ולבתר שנים שנים.

אמר רבי יהודה, תא חזי לית לך בכל ליליא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קַדְמֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאַרְיָה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

המשכילים והחכמים בזהר הקדוש

ספר
אור
הזוהר
החדש

בו יבואר גודל החיוב ללמוד וללמד
הזוהר הקדוש והתיקונים והכמות האמת שחיבר
התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א
שבו גילה סודות נפלאים אשר בתורתו ושמותיו הקדושים בהם העולם קיים
ועל ידי זה תמלא הארץ דעה את השם באמונה

◆ בזהר דא יפקון מן גלותא ברחמי ◆

עיר וקדיש מין שימא נודת - בי לא תש-ביה מפני זרעו

שנת רבי שמעון ב"ן יוחאי (עם הר' תיבות) תשס"ט
הוצאה המישית עם הוספות ותיקונים
חודש מנחם אב תשס"ט לפ"ק - עיה"ק בית שמש טובב"א